

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 4C/139/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5109220485
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sýkorová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5109220485.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Ivetou Sýkorovou, v právnej veci navrhovateľa: Y. C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. - C., Q. XX/X, v konaní právne zastúpenému JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou so sídlom Na priekope č. 174/13, Žilina, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh sa zamietá.

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 129,24 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.7.2009 domáhal vydania rozsudku, ktorým by bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 472,58 eur, nemajetkovú ujmu vo výške 3.320,- eur, príslušenstvo vo výške 349,65 eur a náhradu trov konania.

Na pojednávaní konanom dňa 24.4.2013 súd na návrh navrhovateľa uznesením pripustil zmenu návrhu na začatie konania, ktorým zmeneným návrhom sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal náhrady škody vo výške 472,58 € s ročným úrokom z omeškania 9 % od 3.8.2009 do zaplatenia, nemajetkovej ujmy vo výške 3.320,- €, príslušenstva vo výške 349,65 €.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že uznesením policajného orgánu PZ UJKP PZ OSV Žilina, ČVS: ORP-3675/1-OSV-ZI-2005 z 10.11.2005 bolo vznesené obvinenie navrhovateľovi Y. C. T. (predtým Prekop) pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Trestného zákona. Uznesením Okresnej prokuratúry Žilina č. 1Pv 526/05 z 10.1.2006 bola zamietnutá sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu policajného orgánu o vznesení obvinenia. Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava II č. 2Pv 414/06-44 z 15.5.2008 bolo podľa § 215 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku trestné stíhanie navrhovateľa zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Navrhovateľ si uplatnil právo na náhradu škody vo výške 472,58 eur titulom náhrady trov konania vzniknutých poškodenému v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Uvedenú sumu navrhovateľ uhradil zvolenej obhajkyňi na základe vyúčtovania faktúrou č. 27/2008.

Navrhovateľ si voči odporcovi uplatnil i nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 3 320 eur vzhľadom na ujmu, ktorá mu bola nezákonným rozhodnutím spôsobená, keďže proti navrhovateľovi bolo vedené trestné konanie dva a pol roka napriek tomu, že skutkovo i právne sa jednalo o veľmi jednoduchú vec, pričom navrhovateľ sa opakovane v priebehu trestného konania domáhal zastavenia trestného stíhania. Prebiehajúce trestné konanie spôsobovalo navrhovateľovi psychickú traumu vyplývajúcu z neistoty a obáv o osobnú a pracovnú budúcnosť, ako i z prípadného justičného omylu. Počas trestného konania, ale i po jeho skončení nemohol v plnom rozsahu vykonávať svoju profesiu novinára, pretože jeho možnosti účasti vo vládnych delegáciách mimo územia SR boli a sú limitované existenciou trestného

konania. V tejto situácii samotné konštatovanie porušenia práva nie je pre navrhovateľa dostatočným zadostučinám.

Odporca na základe výzvy navrhovateľa oznámil navrhovateľovi v rámci predbežného prerokovania nároku, že žiadosti navrhovateľa o náhradu škody nevyhovuje.

Navrhovateľ si voči odporcovi uplatnil i nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v konaní o predbežnom prerokovaní nároku vo výške 349,65 eur.

Súd o návrhu navrhovateľa rozhodol prvýkrát rozsudkom zo dňa 22.10.2010 tak, že návrh v celom rozsahu zamietol. Dospel k záveru, že v konaní nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia a preto nebola naplnená základná podmienka vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci.

Krajský súd Žilina na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku OS Žilina č. k. 4C/139/2009-113 zo dňa 22.10.2010 rozhodol uznesením č. k. 6Co/59/2011 zo dňa 22.11.2011 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd považoval odvolacie námietky navrhovateľa za dôvodné. Poukázal, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t. j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.). Uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré označil navrhovateľ ako nezákonné, nebolo zrušené na základe podania opravného prostriedku. Podľa § 6 ods. 1 cit. zákona bolo teda nutné zaoberať sa otázkou, či následné zastavenie trestného stíhania môže mať z hľadiska predmetného ustanovenia rovnaký význam, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Krajský súd zdôraznil, že po zastavení trestného stíhania neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to bezpredmetné. Účelom právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zákone č. 514/2003 Z.z. však je, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. V opačnom prípade by to viedlo k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie, by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa následne ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú osobu. Systematickým a logickým výkladom ust. § 6 cit. zákona a tiež jeho porovnaním s § 8 toho istého zákona treba vyvodiť, že zastavenie trestného stíhania má v zmysle § 6 ods. 1 cit. zákona rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nemu došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania z hľadiska zodpovednosti štátu nemajú rovnaký význam, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ust. § 8 ods. 6 cit. zákona, ktorý treba analogicky použiť. Predmetné zákonné ustanovenia jednoznačne vymedzuje prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení, alebo o väzbe, analogicky kedy nemá takéto právo v prípade zastavenia trestného stíhania a de facto zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia.

Súd následne rozsudkom zo dňa 12.6.2013 o návrhu navrhovateľa rozhodol tak, že návrhu čo do zaplata sumy 215,76 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 215,76 € od 3.8.2009 vyhovel a vo zvyšnej časti návrh zamietol.

Krajský súd na odvolanie navrhovateľa i odporcu uznesením č.k. 7Co/71/2014-420 zo dňa 10.09.2014 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Primárne sa odvolací súd zaoberal posúdením dôvodnosti námietky dvoch odvolateľov o nesprávnom zastúpení Generálnou prokuratúrou SR v prejednávanej veci, pričom poukázal na to, že navrhovateľ si uplatňoval nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia uznesenia policajného orgánu PZ ÚJKPPZ OSV Žilina zo dňa 10.11.2005, ktorým bolo proti jeho osobe vznesené obvinenie pre trestný čin marenia výkon úradného rozhodnutia. Podľa § 27b zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý bol do tohto zákona vložený na základe jeho novely, zákona č. 517/2008 Z.z., účinnej od 01.01.2009, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje predpismi účinnými do 31.12.2008. V tomto prípade sa tak aj obsah právneho vzťahu medzi účastníkmi riadi

ustanoveniami tohto zákona, účinnými do 31.12.2009. Keďže zákon č. 412/2012 Z.z., ktorý novelizoval zákon č. 514/2003 Z.z., neobsahoval osobitné ustanovenia o jeho časovej pôsobnosti, platí zásada pre časovú pôsobnosť noriem hmotného práva, tieto normy upravujú len pre právne vzťahy, ktoré vznikli po dni ich účinnosti. Preto pokiaľ okresný súd skúmal, ktorý orgán je oprávnený konať v mene štátu v zodpovednostnom vzťahu medzi účastníkmi, ktorý vznikol pred nadobudnutím účinnosti novely - zákona č. 412/2012 Z.z. a vychádzal z jej znenia, nepostupoval správne.

Súd v intenciách hore uvedeného zrušujúceho uznesenia krajského súdu ďalej konal ako so zástupcom štátu s Ministerstvom vnútra SR.

Ďalej krajský súd v uznesení zo dňa 10.09.2014 uviedol, že pri systematickom výklade zákona č. 514/2003 Z.z. je zrejmé, že ustanovenie § 17 „spôsob a rozsah náhrady škody“ v 4. časti citovaného zákona „spoločné ustanovenia“ určuje spôsob zistenia náhrady škody, ktorú je možné podľa tohto zákona uplatniť, špecifikuje, čo pod náhradou škody treba rozumieť. Okrem skutočnej škody z ušlého zisku je to aj nemajetková ujma v peniazoch. Ak potom 2. časť citovaného zákona „zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri verejnej moci“ sa týka určenia podmienok zodpovednosti za škodu, týka sa škody, ktorá je definovaná práve v ust. § 17.

(Ne) existencia práva na náhradu škody, t.j. na náhradu skutočnej škody, ušlého zisku a nemajetkovej ujmy sa posudzuje podľa ust. § 8 ods. 6 cit. zákona, ktorý uvádza skutočnosť, za ktorých uvedených práv nevznikne. Pokiaľ tieto existujú, vylučujú nárok na náhradu škody, ktorej rozsah je upravený v § 17. Teda okresný súd nemohol rozdielne posúdiť existenciu práva na náhradu časti škody, uplatnenej navrhovateľom, titulom skutočnej škody a inak časti škody uplatnenej titulom nemajetkovej ujmy. V intenciách uznesenia krajského súdu okresný súd pri právnom posúdení uplatneného nároku navrhovateľa na náhradu trov konania, vynaložených v súvislosti s predbežným prejednaním nároku bude prihliadať na názor vyjadrený krajským súdom v tomto rozhodnutí, pokiaľ ide o základ nároku. Následne sa mal zaoberať dôvodnosťou uplatnenej výšky a preukázaním jeho skutočného vzniku. Ďalej mal vychádzať z právneho názoru krajského súdu o možnej aplikácii § 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. s tým, že v prípade jeho aplikácie dôsledne vysvetlí, na základe akých skutočností dospel k uvedenému záveru, z akých dôkazov proti vychádzal.

Odporca, zastúpený Ministerstvom vnútra SR, sa vyjadril k návrhu na začatie konania podaním doručeným súdu dňa 06.08.2015, v ktorom uviedol, že neuznáva uplatnený nárok navrhovateľa v podobe trov konania, ako aj nemajetkovej ujmy. Dal do pozornosti súdu právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/251/2010, z ktorého vyplýva, že v prípade, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu malo byť začaté. Podľa názoru odvolacieho súdu, i keď rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti, a teda aj zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania, nemožno paušálne považovať za nezákonné každé vznesenie obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný, odsudzujúci rozsudok obvineného, ale v každej trestnej veci je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu pozorne zvážiť aj priebeh trestného konania z hľadiska vývoja dôkaznej situácie, ako aj základy zásad trestného konania (nález Ústavného súdu SR I.ÚS 548/2012-13, ktorý sa týka priamo súdneho spisu sp.zn. 8Co/251/2010).

Súd vo veci vykonal dňa 18.09.2015 pojednávanie. Právna zástupkyňa navrhovateľa uviedla, že navrhovateľ si žiadnym spôsobom nezavinil uloženie trestu, práve naopak trestné stíhanie voči nemu bolo zastavané.

Zástupkyňa odporcu na pojednávaní poukázala, že voči navrhovateľovi bolo vedené trestné stíhanie pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v presne nezistený deň v mesiaci jún 2000 odišiel zo spoločnej domácnosti od svojej manželky a zobral so sebou aj ich spoločného syna Samuela. Následne na návrh matky bolo Okresným súdom v Žiline dňa 20.07.2000 vydané predbežné opatrenie, ktorým sa matka syna L. domáhala o zverenie do svojej výchovy a opateru, kedy dňa 10.11.2001 bol predbežným opatrením zverený maloletý L. do opateru matke. Napriek tomu obvinený maloletého syna nevydal matke i na viaceré žiadosti, z ktorého dôvodu bolo na neho podané trestné oznámenie na Obvodnom oddelení Policajného zboru Žilina - západ. Navrhovateľ nerešpektoval predbežné opatrenie, syna matke nevydal a preto bola nútená podať návrh na výkon rozhodnutia na OS v Žiline.

V priebehu trestného stíhania podal navrhovateľ sťažnosť a tá bola vyhodnotená ako neopodstatnená a bola zamietnutá. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia reálne existovali dôkazy, ktoré

podporovali dôvodnosť a zákonnosť vydania takéhoto uznesenia. Odporca je toho názoru, že pokiaľ nadriadený orgán, dozorový orgán, prokurátor vyšetrovateľa zamietla sťažnosti ako nedôvodné, tak jeho postup je správny a zákonný. Tým odporca odôvodňuje aj aplikáciu § 8 ods. 6, že nakoľko v priebehu toho trestného konania a vydania uznesenia o vznesení obvinenia reálne existovali dôkazy, ktoré podporovali dôvodnosť a zákonnosť vydania takéhoto uznesenia, preto je rozhodnutie zákonné a navrhovateľovi by nemalo vzniknúť právo na náhradu škody. Nemožno paušálne považovať za nezákonné každé vznesenie obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatne odsudzujúci rozsudok obvineného, ale v každej trestnej veci je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu pozorne zvážiť aj priebeh trestného konania z hľadiska vývoja dôkaznej situácie, ako aj základných zásad trestného konania. Vyšetrovateľ celého konania dodržiaval zásady trestného konania, preto je potrebné návrh zamietnuť. Zástupkyňa odporcu navrhla, pokiaľ to súd bude považovať za potrebné, vykonať dokazovanie za účelom aplikácie ust. 8 ods. 6 písm. a) cit. zák., a to výsluchom vyšetrovateľa, ktorý rozhodol o začatí trestného stíhania. Súd uvedený návrh na doplnenie dokazovania nepripustil z dôvodu jeho nadbytočnosti vzhľadom na ďalej súdom vyslovený právny záver.

Súd pri rozhodovaní o uplatnenom nároku navrhovateľa na náhradu škody prihliadol na celé nasledovne uvedené, doposiaľ vykonané dokazovanie od začatia konania:

Z vyjadrenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 14.7.2009 (č.l. 6 spisu) k žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody súd zistil, že odporca poukázal na ust. § 8 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., z ktorého vyplýva, že v prípade zodpovednosti orgánu verejnej moci za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sa musí jednať o právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda a bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Podľa názoru odporcu vyšetrovateľ ÚJKP PZ OSV Žilina v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia rozhodol na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a zabezpečených podkladov, s ktorým uznesením vyšetrovateľa sa stotožnil aj prokurátor Okresnej prokuratúry v Žiline, ktorý žiadosť navrhovateľa voči vzneseniu obvinenia ako nedôvodnú zamietol. Rozhodnutie vyšetrovateľa nie je možné označiť za nezákonné len na základe skutočnosti, že prokurátor po ukončení vyšetrovania trestné stíhanie zastavil.

Z uznesenia Úradu justičnej a kriminálnej polície PZ, Oddelenie skráteného vyšetrovania Žilina ČVS-ORP-3675/1-OSV-ZI-2004 zo dňa 10.11.2005 súd zistil, že policajný orgán PZ stíha Y. C. T., rod. T., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom F., G.. E. Y.A. Č.. XX, rozvedeného, ako obvineného za trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že v presne nezistený deň mesiaca júna 2000 odišiel zo spoločnej domácnosti od svojej manželky K.. Y.C. T., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Ž., G.. N. Č.. X, pričom zobral so sebou aj ich spoločného maloletého syna L. T., následne na návrh matky bolo Okresným súdom v Žiline zo dňa 20.7.2000 vydané predbežné opatrenie, ktorým sa matka maloletého syna L. domáhala o zverenie tohto do jej výchovy a opatery, kedy dňa 10.2001 (správne má byť uvedené 10.9.2001) OS v Žilina predbežným opatrením zveril maloletého L. do opatery matke Y. T.j, no obvinený C. T. mal. syna nevydal matke, a to na viaceré žiadosti, či už aj bolo na neho podané trestné oznámenie na OO-PZ Žilina - západ, obvinený Y. C. T. nerešpektoval predbežné opatrenie, syna nevydal matke, preto bola nútená podať návrh na výkon rozhodnutia na OS v Žiline, kedy OS v Žiline uznesením zo dňa 17.10.2002 nariadil výkon uznesenia o predbežnom opatrení k č.p. 21Nc 135/2000, kedy uložil obvinenému Y. C. T. pokutu vo výške 2.000,- Sk, kedy opakovane obvinený Y. C. T. nevydal maloletého syna K.. Y. T.. Z odôvodnenia uznesenia súd zistil, že OS Žilina nariadil uznesením zo dňa 17.10.2002 výkon uznesenia o predbežnom opatrení k č.p. 21Nc 135/2000, kedy uložil podozrivému Y. C. T. pokutu vo výške 2.000,- Sk, kedy aj tak opakovane podozrivý Y. C. T. maloletého syna L. matke nevydal. V rámci šetrenia bola k veci zápisnične vypočutá samotná poškodená oznamovateľka K.. Y. T., ktorá uviedla skutočnosti tak, ako sú uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, bolo do spisu priložené uznesenie pod sp. zn. 2E 1026/2001-36, ktorým bola Mgr. Radovanovi Prekopovi uložená pokuta vo výške 2.000,- Sk.

Z uznesenia Okresnej prokuratúry Žilina sp. zn. 1 Pv 526/05 zo dňa 10.1.2006 súd zistil, že sťažnosť obv. C. T., ktorú si podal proti uzneseniu policajného orgánu ÚJKP OSV Žilina pod č. ORP-3675/1-OSV-ZI-2004, ktorým uznesením mu bolo vznesené obvinenie z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Zákona, bola zamietnutá ako nedôvodná. Z odôvodnenia uznesenia súd zistil, že prokurátorka okresnej prokuratúry preskúmaním spisového materiálu zistila, že čo sa týka dôvodnosti a zákonnosti napadnutého uznesenia, policajný orgán pri vydávaní uznesenia o

vznesení obvinenia vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu. Z listinných dôkazov v spise sa nachádzajúcich vyplýva, že skutočne obvinený nerešpektoval v čase skutku vykonateľné uznesenie o nariadení predbežného opatrenia. Je potrebné konštatovať, že predbežné opatrenie nadobúda vykonateľnosť momentom jeho doručenia. Obvinený je stíhaný pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Tr. zákona. Zákonné znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu naplní páchatel vtedy, keď potom, čo sa proti nemu bezvýsledne použili opatrenia v občianskom súdnom konaní smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove mal. detí, marí výkon takéhoto rozhodnutia alebo dohody, alebo kto marí výkon predbežného opatrenia uloženého v občianskom súdnom konaní na ochranu osôb ohrozených násilím. V čase vydávania uznesenia o vznesení obvinenia existovali reálne dôkazy, ktoré podporovali dôvodnosť a zákonnosť vydania takéhoto uznesenia. Vyšetrovanie ešte nie je skončené. Až po vykonaní všetkých úkonov v prospech i v neprospech obvineného slúžiacich k riadnemu zisteniu objektívnej pravdy bude môcť byť vo veci meritórne rozhodnuté.

Z uznesenia Okresnej prokuratúry Bratislava II sp. zn. 2Pv 414/06-44 zo dňa 15.5.2008 súd zistil, že prokurátorka Okresnej prokuratúry pre Bratislavu II v trestnej veci proti obv. Y. C. T. pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Tr. zákona rozhodla tak, že trestné stíhanie vedené proti obvinenému Y. C. T. bolo zastavené, pretože nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z odôvodnenia uznesenia súd zistil, že dňa 27.4.2005 bolo pod č.k. ORP-3675/2004 začaté a dňa 10.11.2005 vznesené obvinenie Y. C. T. pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia. Vec bola odstúpená dňa 4.5.2006 na OSV Ružinov - východ Bratislava II, kde bola vedená pod č.k. ORP-489/1-OSV-B2-02. Dňa 15.4.2008 bol spisový materiál predložený povereným príslušníkom PZ s návrhom na konečné opatrenie. Po jeho preskúmaní prokurátorka zistila, že skutkovú podstatu trestného činu ako súčasť skutku mala zakladať tá skutočnosť, že obvinený nerešpektoval uznesenie Okresného súdu v Žiline č.k. 2E 1026/2001 zo dňa 17.10.2002, ktorým súd nariadil výkon uznesenia o predbežnom opatrení č. 21Nc 135/2000 zo dňa 10.9.2001. Zo spisového materiálu vyplýva, že súd uznesením č. 2E 1026/2001 zo dňa 17.10.2002 nariadil výkon uznesenia o predbežnom opatrení č. 21Nc 135/2001 zo dňa 10.9.2001 a uložil otcovi pokutu vo výške 2.000, Sk v zmysle § 273 ods. 1 O.s.p. Dňa 15.11.2002 otec podal odvolanie voči uzneseniu č. 2E 1026/2001 zo dňa 17.10.2002. Krajský súd v Žiline uznesením č. 8CoE 71/04 zo dňa 20.7.2004 uznesenie Okresného súdu v Žiline zrušil, aby súd vyriešil otázku platného zastúpenia maloletého L. ako účastníka konania kolíznym opatrovníkom a vrátil vec na nové konanie. Medzičasom Okresný súd v Žiline v úprave práv a povinností rodičov k maloletému vydal predbežné opatrenie pod č. 21P 178/2004-16 zo dňa 7.7.2004, ktorým zveril maloletého do výchovy otca a zároveň zrušil uznesenie Okresného súdu v Žiline č.k. 21Nc 135/2000-167 zo dňa 10.9.2001, ktorým bol maloletý L. predbežne zverený do výchovy matke (v návaznosti na potvrdzujúce uznesenie KS Žilina č. 5CoP 82/04 zo dňa 13.9.2004). Rozhodnutie o nariadení výkonu uznesenia o predbežnom opatrení č.k. 21Nc 135/2000 zo dňa 10.9.2001 nikdy nenadobudlo právoplatnosť a tým ani vykonateľnosť. Ak sa to týka akéhokoľvek rozhodnutia súdu, toto musí byť právoplatné a vykonateľné. S poukazom na skutkovú podstatu trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku sa dopustí trestného činu ten, kto potom, čo sa proti nemu bezvýsledne použili opatrenia v občianskom súdnom konaní smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí, marí výkon takéhoto rozhodnutia alebo dohody, alebo kto marí predbežné opatrenie uložené v občianskom súdnom konaní na ochranu osôb ohrozených násilím, vzhľadom na horeuvedené je preukázané, že nebola naplnená materiálna stránka skutkovej podstaty predmetného trestného činu.

Z faktúry č. 27/2008 zo dňa 26.5.2008, splatnej dňa 6.6.2008 vyhotovenej dodávateľom JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou boli odberateľovi Y. C. T. vyúčtované právne služby AK - JUDr. Tatiany Polkovej vo veci vedenej na ORPZ Bratislava II, ÚJKP OSV Ružinov - východ, Bratislava II, ČVS: ORP-489/1-OSV-B2-06 v celkovej sume 12.237,- Sk, pričom trovy právneho zastúpenia predstavovali spolu sumu 14.237,- Sk, záloha bola poskytnutá vo výške 2.000,- Sk.

Vo faktúre boli uvedené jednotlivé úkony právnej služby nasledovne:

- § 12 ods. 3 písm. a) § 14 ods. 1 písm. a) Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 1365,- Sk (prevzatie, príprava - 1.2.2006).
- § 12 ods. 3 písm. a), § 14 ods. 1 písm. c) Vyhl. MS SR č. 655/2004 -1365,- Sk (písomné podanie na Okresnú prokuratúru - 17.2.2006)
- § 12 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. c) Vyhl. MS SR č. 655/2004 - 1365,- Sk (písomné podanie - námietka miestnej príslušnosti - 6.3.2006)

- § 12 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. c) Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 1365,- Sk písomné podanie na krajskú prokuratúru - 19.5.2006)
- § 12 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1) písm. c) Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 1365,- Sk (písomné podanie na generálnu prokuratúru - 18.8.2006)
- § 12 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. d) Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 1365,- Sk (účasť na vyšetrovacom úkone - výsluch - 10.10.2006) „č. I. 12 vyšetrovacieho spisu“
- § 12 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. c) Vyhl. MS SR č. 655/2004- 1365,- Sk (písomné podanie na okresnú prokuratúru - 5.1.2007)
- § 12 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. d) Vyhl. MS SR č. 655/2004. - 1485,- Sk, „č. I. 92 vyšetrovacieho spisu“
- § 12 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. d) Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 1588,- Sk (účasť na vyšetrovacom úkone - preštudovanie vyšetrovacieho spisu - 24.1.2008, režijný paušál 3 x 150,- Sk, 3 x 164,- Sk, 2 x 178,- Sk, 1 x 191,- Sk - „č. I. 121 - 1489,- Sk, spolu trovy právneho zastúpenia 14.237,- Sk, záloha 2.000,- Sk
- Režijný paušál 2006 164 - 6-krát, 2007 178 x 2, 2008 191 - 1-krát.
Celková fakturovaná suma 12.237,- Sk/406,19 €.

Z faktúry č. 090033 vyhotovenej dodávateľom Advokátskou kanceláriou JUDr. Tatiány Polkovej dňa 21.7.2009, splatnou dňa 31.7.2009 boli odberateľovi Y. C. T. fakturované právne služby za zastupovanie vo veci žiadosti o predbežné prerokovanie nároku základe plnej moci z 26.1.2009 v celkovej sume 349,65 eur.

Navrhovateľ v konaní uvádzal, že nárok na nemajetkovú ujmu si uplatnil z dôvodu, že trestné stíhanie voči nemu bolo vedené dva a pol roka. Po doručení uznesenia o vznesení obvinenia dostal šok, dá sa povedať, že sa skoro zrútil, nikdy niečo také nezažil. Navrhovateľ je hlboko veriaci človek a stretával sa s veriacimi ľuďmi, ktorí sú bezúhonní. Preto mal obavy, ako sa budú na neho títo ľudia v katolíckom spoločenstve pozeráť. Pracuje ako živnostník - politický novinár, ktorý musí byť bezúhonnejší ako politik, ktorých má novinár kontrolovať. Má pracovnú zmluvu s tlačovou agentúrou SITA, spolupracuje s ďalšími médiami. Navrhovateľ mal vycestovať na služobné cesty s ministrom obrany do Sýrie a Afganistanu, kam ho však nepustili, pretože bolo proti nemu vedené trestné stíhanie. Jeho účasť v delegácii ministra obrany ako novinára v Afganistane a Sýrii neschválil orgán Ministerstva vnútra, Úrad na ochranu ústavných činiteľov, pretože bol podľa neho závadová osoba. Keď sa o trestnom stíhaní dozvedeli v práci, pozerali sa na neho ako na gaunera, čo vlastne navrhovateľ spravil, prečo ho nechcú pustiť na služobnú cestu. Keď sa to dozvedelo vedenie firmy, kolegovia, prichádzali za ním s ironickými poznámkami, bol adresátom vtipov kolegov z iných redakcií. Nevideli navrhovateľa ako jedného z nich, ale ako vyčleneného.

Navrhovateľ tiež pôsobí ako futbalový tréner mládeže, pričom s mládežou môžu pôsobiť len bezúhonné osoby. Pôsobí vo futbalovom klube, ktorý je založený rehoľou Saleziánov. Potom, ako sa jeho kolegovia tréneri dozvedeli, že je navrhovateľ trestne stíhaný, začali od neho niektorí bočiť a niektorí si z neho robili posmešky, čo trvá vlastne dodnes. Niektorí redaktori agentúry SITA sú takisto veriaci, navštevovali ten istý futbalový klub SDM a spoločenstvo detí a mládeže DOMINO.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp.zn. 2E 1026/2001 súd zistil:

Z návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia o zverení maloletého L. T., nar. XX.X.XXXX do výchovy matke súd zistil, že tento podala matka Y.C. T., rod. Prekopová, proti odporcovi Y. C. T. z dôvodu, že otec dieťaťa napriek doručenému uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 21Nc 135/2000 zo dňa 10.9.2001, ktorým bol zverený maloletý L. T. na čas do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej matke, syna do opaterý matky neodovzdal a všetky pokusy matky o vrátenie syna ostali bezúspešné.

Z výzvy Okresného súdu Žilina zo dňa 30.10.2001 sp. zn. 2E 1026/2001 adresovanej Y. C. T. vo veci návrhu na výkon rozhodnutia o zverení maloletého do výchovy matke súd zistil, že adresát bol vyzvaný podľa § 272 ods. 2 O.s.p., aby sa podrobil súdnemu rozhodnutiu Okresného súdu Žilina - uzneseniu o predbežnom opatrení č. 21Nc 135/2000 zo dňa 10.9.2001 (na čas do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej) a odovzdal maloleté dieťa matke bezodkladne. V prípade nesplnenia povinnosti vyplývajúcej pre Y. C. T. z citovaného uznesenia súd bude pokračovať v zmysle § 273 ods. 1 O.s.p.

Z vyjadrenia Y. C. T. zo dňa 3.12.2001, doručeného Okresnému súdu Žilina dňa 10.12.2001 k návrhu na výkon rozhodnutia o zverení maloletého do výchovy matke súd zistil, že povinný sa domnieva, že v jeho prípade nie je možné podľa § 272 ods. 2 O.s.p. postupovať, pretože neexistuje vo veci žiadne

právoplatné rozhodnutie a nie je ani žiadna súdom schválená dohoda o výchove maloletého. Spomínaný paragraf je možné uplatniť až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu.

Z podania navrhovateľky zastúpenej právnu zástupkyňou Mgr. Magdou Poliačikovou zo dňa 14.1.2002 adresovaného Okresnému súdu Žilina súd zistil, že navrhovateľka poukazuje v podaní na nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia Okresného súdu Žilina č.k. 21Nc 135/2000-167 zo dňa 10.9.2001, ktorým bolo rozhodnuté o zverení maloletého Samuela Prekopa na čas do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej do výchovy matky. Navrhovateľka žiada, aby vzhľadom na záujem maloletého dieťaťa, ktorý má prirodzené právo na kontakt s matkou, v snahe stabilizovať jeho situáciu, aby súd urýchlene pristúpil priamo k nariadeniu výkonu rozhodnutia - nútenému odňatia dieťaťa tomu, kto ho neprávo má u seba a jeho odovzdanie tomu, u koho má byť, teda matke.

Predvolaním zo dňa 2.4.2002 bolo vo veci výkonu rozhodnutia o výchove maloletého L. T. uložené povinnému - otcovi maloletého dieťaťa Y. C. T., aby sa dostavil na výsluch na Okresný súd Žilina na deň 9.4.2002. Zároveň bol povinný vyzvaný podľa § 272 ods. 2 O.s.p., aby rešpektoval rozhodnutie súdu o zverení maloletého dieťaťa do výchovy matke č.k. 21Nc 135/2000-167 zo dňa 10.9.2001, ktoré Krajský súd v Žiline potvrdil uznesením č.k. 5Co 2720/01 zo dňa 8.11.2001, ktoré rozhodnutia sú právoplatné a vykonateľné, a to už odo dňa, keď bolo povinnému doručené uznesenie OS Žilina č.k. 21Nc 135/2000-167 zo dňa 10.9.2001. V prípade, ak nebude povinný rešpektovať uvedené rozhodnutia súdu, súd nariadi výkon rozhodnutia, a to buď ukladaním pokút podľa § 273 ods. 1 O.s.p., alebo odňatím dieťaťa a jeho odovzdaním tomu, komu na základe rozhodnutia súdu bolo dieťa zverené do výchovy. Nerešpektovanie rozhodnutia súdu súd oznámi orgánom činným v trestnom konaní na začatie trestného stíhania pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia.

Povinný sa ospravedlnil z neúčasti na výsluchu dňa 9.4.2002 podaním doručeným súdu telefaxom z dôvodu plnenia pracovných povinností, žiadal o vytýčenie náhradného termínu výsluchu, ktorého sa chce zúčastniť.

Ďalším predvolaním zo dňa 9.4.2002 bol predvolaný povinný - otec maloletého dieťaťa na výsluch na deň 18.4.2002. Zo zápisnice o výsluchu konanom dňa 18.4.2002 súd zistil, že povinný sa odmietol podrobiť sa rozhodnutiu súdu - predbežnému opatreniu, na základe ktorého bol podaný návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia, a to kvôli svojim doterajším skúsenostiam zo správania sa jeho manželky a reakcií dieťaťa na situácie, ktoré boli vyvolané v dôsledku jej správania. Má obavu, že realizáciou rozhodnutia súdu - predbežného opatrenia by došlo k psychickej ujme mal. L.. Poukázal na znalecký posudok psychologičky MUDr. Kundrátovej. Uviedol, že nebude rešpektovať predbežné opatrenie vo veci vedenej na tun. súde pod sp. zn. 21Nc 135/2000 zo dňa 10.9.2001 a dieťa bude vychovávať naďalej sám.

Súd uznesením 2E 1026/2001 zo dňa 24.4.2002 zamietol návrh povinného na odklad uskutočnenia výkonu rozhodnutia.

Krajský súd Žilina uvedené rozhodnutie - uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 2E 1026/01-38 zo dňa 24.4.2002 uznesením č.k. 13Co 1173/02 zo dňa 31.5.2002 potvrdil, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30.8.2002.

Uznesením sp. zn. 2E 1026/2001-50 zo dňa 17.10.2002 bolo vo veci starostlivosti o maloletého L. T., nar. XX.X.XXXX rozhodnuté o nariadení výkonu uznesenia o predbežnom opatrení č. 21Nc 135/2000-167 zo dňa 10.9.2001. Zároveň bola povinnému uložená pokuta vo výške 2.000,- Sk, ktorú je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Žilina pripojenou poštovou poukážkou v lehote siedmich dní odo dňa doručenia uznesenia.

Z doručenky uloženej na č.l. 50 - 51 spisu 2E 1026/2001 súd zistil, že uznesenie bolo povinnému doručené dňa 21.11.2002.

Uznesením Krajského súdu sp. zn. 8CoE 71/04-125 zo dňa 20.7.2004 bolo v konaní o nariadení výkonu rozhodnutia, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 2E 1026/2001-50 zo dňa 17.10.2002 rozhodnuté tak, že uznesenie okresného súdu bolo zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uznesenia súd zistil, že napadnuté uznesenie Okresného súdu Žilina bolo zrušené z dôvodu, že Okresný súd Žilina uznesením č.k. 2E 1026/2001-16 zo dňa 2.4.2002 ustanovil maloletému L. T. na zastupovanie v konaní o výkon rozhodnutia o úprave styku opatrovníka Okresný úrad Žilina, odbor sociálnych vecí, proti ktorému uzneseniu v zákonnej lehote podal odvolanie otec. Okresný súd z dôvodu odvolania otca nepredložil vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu, a preto do

dnešnej doby maloletý nie je riadne zastúpený. Za tohto stavu nebol maloletý ako účastník konania riadne zastúpený kolíznym opatrovníkom.

Povinný zastúpený splnomocneným zástupcom podaním doručeným súdu dňa 13.10.2004 vzal odvolanie zo dňa 18.4.2002 proti uzneseniu č.k. 2E 1026/2001 zo dňa 2.4.2002, ktorým bol ustanovený kolízny opatrovník, späť. Uznesením Krajského súdu Žilina 8CoE 151/04-134 zo dňa 14.12.2004 bolo v konaní o nariadenie výkonu rozhodnutia o výchove dieťaťa a odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu v Žiline zo dňa 2.4.2002 č.k. 2E 1026/2001-16 odvolacie konanie zastavené na základe späťvzatia odvolania.

Uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 25.2.2005 bolo vo veci starostlivosti o maloletého L. T. konanie o nariadenie výkonu rozhodnutia zastavené. Z odôvodnenia uznesenia súd zistil, že medzičasom Okresný súd Žilina o úprave práv a povinností rodičov k maloletému vydal predbežné opatrenie pod č. 21P 178/2004-16 zo dňa 7.7.2004, ktorým zveril maloletého do výchovy otca a zároveň zrušil uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 21Nc 135/2000-167 zo dňa 10.9.2001, ktorým bol maloletý L. predbežne zverený do výchovy matke (v návaznosti na potvrdzujúce uznesenie KS Žilina č. 5CoP 82/04 zo dňa 13.9.2004). Súd dospel k záveru, že pominuli dôvody zakladajúce nariadenie výkonu rozhodnutia vzhľadom na existenciu nového vykonateľného a právoplatného predbežného opatrenia č. 21P 178/2004-16 zo dňa 7.7.2004 zrušujúceho predchádzajúce predbežné opatrenie č. 21NC 135/2000-167 zo dňa 10.9.2001.

Okresné riaditeľstvo PZ v Žiline ÚJKP PZ pod sp. zn. ČVS-ORP-3675/1-OSV-ZI-2004 výzvou zo dňa 10.11.2005 vyzvalo okresný súd vo veci obvineného Y.. C. T. o zaslanie písomnosti - uznesenia OS Žilina pod sp. zn. 2E 1026/2001-136, ktorým bola obv. Y.. T. uložená pokuta vo výške 2.000,- Sk.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 21P 135/2000 súd zistil:

Uznesením č.k. 21Nc 135/200-167 zo dňa 10.9.2001, ktoré nadobudlo vykonateľnosť dňa 18.9.2001, bolo vo veci starostlivosti o maloletého L. T., nar. XX.X.XXXX na návrh matky o vydanie predbežného opatrenia rozhodnuté tak, že maloletý bol zverený na čas do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej do výchovy matke Y. T., nar. XX.X.XXXX, bytom Žilina, N. X. Z odôvodnenia uznesenia súd zistil, že rodičia maloletého sú doteraz manželia, ale od júna 2000 nežijú v spoločnej domácnosti, spoločne nehospodária. Obaja podali návrhy na zverenie maloletého Samuela do svojej výchovy a opatery, vzájomné návrhy na určenie výživného druhému rodičovi. Konanie vo veci samej ešte nie je ukončené a obaja rodičia v zmysle Zákona o rodine sa rovnakou mierou podieľajú na výchove maloletého dieťaťa. Súd pri rozhodovaní o predbežnom opatrení vychádzal zo všeobecne známej skutočnosti, že práve matka je citovo a biologicky prispôsobená tak, aby lepšie a zodpovednejšie vykonávala osobnú starostlivosť o maloleté dieťa útleho veku a tak mu dala zdravý základ pre ďalší vývoj. Súd v doterajšom konaní nezistil takú skutočnosť, ktorá by zakladala neschopnosť matky postarať sa o maloletého. Neboli preukázané žiadne pochybenia vo výchove, ktoré by matku vylučovali z priamej starostlivosti o dieťa do rozhodnutia vo veci samej, ktorý záver vyplýva aj zo správy OÚ-OSV Žilina zo šetrenia pomerov v rodine zo dňa 16.2.2001, z ktorej nie je preukázané, že by matka akýmkoľvek spôsobom zanedbávala starostlivosť, výživu a výchovu mal. L., nebolo zistené, že by inak zlyhala v starostlivosti o maloleté dieťa, a preto nie je dôvodné, aby syn nebol zverený do jej výchovy a opatery už aj s poukazom na útlý vek dieťaťa. To, že otec znemožňoval stretávanie sa matky so synom, resp. sťažoval matkine stretnutia so synom, dokazujú aj ďalšie podané návrhy matky o úpravu styku, ako aj doklady OO PZ Žilina - západ v súvislosti s násilným konaním otca maloletého pri uplatňovaní si materinských práv matky maloletého - stretávanie sa s maloletým. Súd mal pochybnosti o tvrdeniach otca, že nebráni matke stretávať sa s maloletým už aj z tej skutočnosti, že otec bol v podnájme v garsónke na F. ulici v Ž. a svojvoľne sa presťahoval so synom ku svojej matke do T., kde matke pri uplatňovaní svojich rodičovských práv - stretávaní sa s maloletým vedome a bez rozhodnutia súdu sťažoval situáciu. Otec materské povinnosti prevzal na seba svojvoľne, bez dohody s matkou, v štádiu konania, kedy dieťa ešte nebolo zverené do výchovy ani jednému z rodičov. Takéto konanie otca nie je v súlade so záujmom maloletého Samuela a je vlastne len riešením manželských nezhôd prostredníctvom maloletého dieťaťa.

Krajský súd Žilina uznesením č.k. 5Co 2720/01-190 zo dňa 8.11.2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14.12.2001, na odvolanie otca maloletého proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 21Nc

135/00-167 zo dňa 10.9.2001 uznesenie Okresného súdu - nariadené predbežné opatrenie ako vecne správne potvrdil.

Rozsudkom č.k. 21P 135/2000-408 zo dňa 27.11.2003 bolo vo veci starostlivosti o mal. L. T. rozhodnuté o úprave práv a povinností rodičov k maloletému tak, že maloletý bol zverený do výchovy otca, matka bola zaviazaná platiť výživné na maloletého vo výške 1.000,- Sk mesačne a bolo rozhodnuté o úprave styku matky s maloletým.

Uznesením Krajského súdu Žilina č.k. 5CoP 50/04-604 zo dňa 29.6.2004 krajský súd na odvolanie matky a otca proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 21P 135/2000-408 zo dňa 27.11.2003 rozhodol tak, že rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uznesenia súd zistil, že prvostupňový súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, ale pochybil, keď nenariadil znalecké dokazovanie na základnú otázku, ktorý z rodičov má lepšie predpoklady na zabezpečenie všestrannej výchovy maloletého L.. Z doteraz vykonaného dokazovania je nepochybné, že obaja rodičia vyvíjajú maximálne úsilie, aby maloletý Samuel sa dostal do ich výchovy. No pokiaľ matka využívala zákonné prostriedky (právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o predbežnom opatrení č.k. 21Nc 135/2000-167, ktorým bolo dieťa zverené do jej výchovy), toto nemožno konštatovať o otcovi, ktorý rozhodnutie súdu nerešpektoval, a to ani napriek nariadenému výkonu rozhodnutia. Rodičia maloletého nedokázali vyriešiť ich partnerskú krízu, ktorá v podstate začala už v začiatku ich manželstva a nedokázali sa dohodnúť ani na takej výchovnej starostlivosti o syna, ktorá by nebola pre neho psychicky traumatizujúca. Od najútlejšieho veku dieťaťa panovali medzi rodičmi vážne nezhody a konflikty, spolužitie rodiny bolo rušené odchodmi otca s maloletým dieťaťom zo spoločnej domácnosti bez toho, aby matka vedela, kde sa nachádzajú. V tejto nepriaznivej atmosfére maloletý bol stále s otcom a kontakty s matkou boli zo strany otca znemožňované a len veľmi sporadické. Spôsobilosť rodiča riadne vychovávať dieťa sa prejavuje aj v tom, akým spôsobom dieťa vedie vo vzťahu k druhému rodičovi. Skutočnosť, že dieťa oslovuje slovom „mama“ družku svojho otca nasvedčuje vážnu závalu vo výchove rodiča, u ktorého sa momentálne dieťa nachádza. Dieťa má predsa vlastnú biologickú matku, ktorá o dieťa prejavuje maximálne záujem a využila všetky prostriedky, aby dosiahla aspoň styk s maloletým. No otec neakceptuje žiadne jej požiadavky, požiadavky orgánu starostlivosti o rodinu a dokonca nerešpektuje ani právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu, ktorým dieťa bolo zverené do výchovy a opatery matke a neumožňuje matke a dieťaťu žiaden kontakt. Pokiaľ otec tvrdí, že maloletý matku odmieta a nechce o nej hovoriť, bude potrebné zistiť znaleckým dokazovaním, čo spôsobilo odmietavý postoj maloletého voči matke, či otec negatívne neovplyvňuje dieťa voči vlastnej matke a tak zistí dôvody, z akých dieťa odmieta kontakt s matkou. Bude potrebné zistiť samotný vzťah otca k dieťaťu a opačne, taktiež vzťah matky k dieťaťu a opačne samozrejme so zreteľom na dôvody dlhodobej odlúčenosti. Teda bez aktuálneho znaleckého dokazovania nie je možné vo veci rozhodnúť tak, aby bol dodržaný a rešpektovaný záujem maloletého dieťaťa a nie jednostranné presadenie si vlastnej predstavy toho ktorého rodiča o výchovnej starostlivosti o maloletého.

Krajský súd Žilina o odvolaní matky proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 21P 178/2004-16 zo dňa 7.7.2004 rozhodol tak, že uznesenie prvostupňového súdu potvrdil. Z odôvodnenia uznesenia súd zistil, že okresný súd správne rozhodol o dočasnom zverení maloletého do výchovy otca vzhľadom na skutočnosť, že dieťa žije s otcom dlhší čas.

Zo znaleckého posudku č. 6/2004 vyhotoveného znalkyňou PhDr. Danielou Šútorovou v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina č.k. 12C 139/01 vo veci rozvodu manželstva Y. C. T. E. K.. Y. T. súd zistil (str. 8 znaleckého posudku), že zo správania maloletého L. je zrejmé, že do svojho odlúčenia od matky mal vytvorený pozitívny citový vzťah k obidvom rodičom, teda aj k matke. Aj v súčasnosti má svoju matku rád, i keď ju dobre nepozná a nie je na ňu zvyknutý. Trochu sa za štyri roky, čo sa málo stretávali, odcudzili. Je však predpoklad, že si k sebe cestu nájdu pomalým, postupným budovaním vzťahu pri vzájomnom stretávaní sa. Podľa psychologického vyšetrenia obaja rodičia (str. 15 posudku) dokážu rovnako plniť aktívnu rodičovskú úlohu na vysokej úrovni a majú intelektuálnu, emocionálnu a osobnostnú vybavenosť na jej plnenie, rovnako majú obaja zabezpečenú materiálnu stránku. Vzhľadom na fakt, že maloletý Samuel je v starostlivosti svojho otca nepretržite od r. 2000 a tiež na to, že v terajšom prostredí rodiny otca dobre prosperuje a má uspokojované všetky svoje potreby, je tam adaptovaný dlhodobo, má vytvorené silné citové puto preferenčne s otcom a ostatnými členmi aktuálnej rodiny, nie je vhodné z psychologického hľadiska, aby dieťa v tomto kritickom veku v období začiatku školskej dochádzky zmenilo náhle svoje rodinné prostredie. Samo maloleté dieťa vyjadrilo svoje želanie ostať u

otca. Dôsledky zmeny prostredia by mohli byť teoreticky v tom, že by u dieťaťa mohli vzniknúť neurotické príznaky, resp. dekompenzácia osobnosti, ako je obmedzovanie komunikatívnych, uzavieranie sa do seba, prípadne iné (napríklad úzkostné stavy, strach, psychosomatické príznaky). Vzhľadom na fakt, že vzťahy medzi rodičmi dieťaťa sú hostilné, averzívne, nedokážu spolu komunikovať, dohodnúť sa, nemajú k sebe úctu a osočujú sa navzájom, nemajú rovnaký názor na výchovu maloletého dieťaťa a dokonca sú schopní podávať na seba trestné oznámenia, prípadne aj cez dieťa si vybavovať svoje účty, je vhodné, aby bol súdom nepretržite určený kolízny opatrovník pre maloleté dieťa, ktorý by mal na zreteli záujem maloletého dieťaťa.

Zo záveru doplnenia znaleckého dokazovania 7/2005 vyhotoveného súdnou znalkyňou PhDr. Danielou Štúrovou dňa 14.9.2005 súd zistil, že matka i otec dokážu plniť aktívnu rodičovskú úlohu, majú intenzívny pozitívny citový vzťah ku maloletému synovi L., pričom otec má s maloletým silný vzájomný pozitívny citový vzťah a maloletý je na neho citovo fixovaný. Maloletý má k biologickej matke citový vzťah t.č. indiferentný, je na okraji jeho záujmu. V kontakte s ňou pretrvávajú stále určité zábrany, sám sa spontánne voči nej neprejavuje. Priame ovplyvňovanie niektorým z rodičov sa psychologicky nedokázalo. Vzhľadom na opakované psychologické vyšetrenia, ktoré potvrdili, že otec sa o maloletého syna stará veľmi dobre, znalkyňa odporučila ponechať dieťa u otca. Maloletý L. prosperuje výborne po stránke intelektovej, kognitívnej, záujmovej sféry. Dieťa je v terajšom rodinnom prostredí primerane, až veľmi dobre adaptované a samotné na opakované otázky odpovedá, že nechce meniť prostredie. Preto niet dôvodu radikálnej zmeny výchovného prostredia maloletého L..

Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 21P 135/2008-848 zo dňa 2.3.2006 súd vo veci starostlivosti o maloletého L. T., nar. XX.X.XXXX rozhodol o úprave práv a povinností k maloletému tak, že maloletého zveril do osobnej starostlivosti otcovi, matku zaviazal platiť na maloletého výživné vo výške 1.500,- Sk mesačne s účinnosťou od 1.7.2003 do 1.9.2004, výživné vo výške 2.500,- Sk s účinnosťou od 1.9.2004 a upravil styk maloletého s matkou. Rozsudok nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom KS Žilina č.k. 5CoP/49/2006-946 zo dňa 27.9.2007, ktorým bol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdený. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu súd zistil, že znaleckým dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že obidvaja rodičia dokážu rovnako plniť aktívnu rodičovskú úlohu na vysokej úrovni. Najdôležitejším faktom, ktorý rozhodol, že dieťa bolo zverené do výchovy a opateru otcovi, bolo to, že maloletý L. je v starostlivosti svojho otca nepretržite od r. 2000, keď v terajšom prostredí rodiny otca maloletý L. dobre prosperuje. Napokon, dieťa je už vo veku, keď je schopné aj samostatne vyjadrovať svoje želania a maloletý vyjadril želanie zostať u otca. Preto v tomto smere odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správny.

Z pripojeného vyšetrovacieho spisu ORPZ Bratislava II č. ORP 489/01-OBU-BZ-06 súd zistil:

Uznesením OR PZ Žilina ÚJKP PZ ČVS-ORP-3675/1-OSV-ZI-2004 zo dňa 27.4.2005 bolo začaté trestné stíhanie vo veci trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia Y.. C. T., C.. T..

Uznesením OR PZ ÚJKP PZ ČVS-ORP-3675/1-OSV-ZI-2004 zo dňa 10.11.2005 bolo rozhodnuté o stíhaní Y.. C. T., rod. T. ako obvineného za trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia.

Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava II sp. zn. 2Pv 414/06-44 zo dňa 15.5.2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.10.2008, prokurátorka Okresnej prokuratúry pre Bratislavu II v trestnej veci proti obvinenému Y.. C. T. pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia rozhodla o zastavení trestného stíhania, pretože nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Svedok Y. H., kolega navrhovateľa a kamarát uviedol, že pracuje v tlačovej agentúre SITA od r. 1997, navrhovateľ tam pracuje od r. 2002 alebo 2003. Pred tromi alebo štyrmi rokmi ho oslovil vedúci domácej redakcie s ponukou služobnej cesty do Afganistanu, pretože navrhovateľ tam ísť nemohol, pretože bol trestne stíhaný. Vedúci redakcie následne oslovil viacerých kolegov svedka, čím bola informácia o trestnom stíhaní navrhovateľa rozšírená. Kolegovia si z navrhovateľa robili posmešky, podpichovali ho ako kamaráta. Svedkovi bolo známe o trestnom stíhaní navrhovateľa, že toto sa týka jeho syna a jeho bývalej manželky, bližšie podrobnosti však nevedel. Je možné, že sa navrhovateľa na toto aj pýtal, potom si však tieto informácie do pamäte neuložil. S navrhovateľom boli kolegovia, pracovali v jednej miestnosti, kde pracuje štyridsať ľudí, sedeli tam pri sebe. Niekedy išli na chatu, na pivo, zahrať si futbal, rozprávali sa aj o súkromí. O navrhovateľovi bolo svedkovi známe z jeho súkromia a v redakcii sa povrávalo, že sa rozvádza, má spor o syna, že si syna s manželkou vzájomne unášajú. Svedkovi nebolo známe, z akých dôvodov sa nevedia navrhovateľ s manželkou dohodnúť v starostlivosti o maloletého.

Želal navrhovateľovi, aby sa tieto problémy rýchlo vyriešili, aby dostal syna do opatery, čo sa aj stalo. Podľa názoru svedka vznikla navrhovateľovi ujma v tom, že kolegovia navrhovateľa vedeli, že tento je trestne stíhaný, nikto nevedel prečo, len v náznakoch. Svedkovi nebolo známe, že navrhovateľ je stíhaný za marenie výkonu úradného rozhodnutia, to sa dozvedel až po skončení trestného stíhania. Stretávali sa na tlačových konferenciách 200-300 novinárov, medzi ktorými sa okolnosť trestného stíhania navrhovateľa rozšírila, veľmi presne všetkým ľuďom vysvetľovať, za čo bol trestne stíhaný a už následne stíhaný nie je. Tým bolo výrazne poškodené meno navrhovateľa, tiež meno agentúry. Uviedol, že čo sa týka hierarchie domácej redakcie, redaktori, ktorí sa venujú politike, sa vnímajú ako dôležitejší, ako napríklad tí, ktorí píšú o životnom prostredí. Jednak utrpelo dobré meno navrhovateľa, jednak utrpel pracovne tak, že niektorí ľudia odmietli navrhovateľovi poskytnúť rozhovor, alebo sa mu zapierali. Vzťahy medzi navrhovateľom a kolegami boli vyhrotenejšie, napätejšie. Niekoľkokrát sa stalo, že keď išli napríklad hrať večer bowling, rozmýšľali, či majú navrhovateľa zavolať a nakoniec ho nezavolali. Svedok podvedome možno svoj vzťah k navrhovateľovi zmenil potom, ako sa dozvedel, že je trestne stíhaný, nie že by od neho bočil, ale stanovil si určitú hranicu, za ktorú už nebol ochotný ísť.

Svedok Y. E., kamarát navrhovateľa, uviedol, že sa spoločne venujú deťom v SDM DOMINO. Svedok tvrdil, že predmetom konania je to, že bol navrhovateľ neoprávnene stíhaný, na základe čoho mu vznikla ujma. Svedok sa dozvedel, že navrhovateľ je trestne stíhaný potom, ako svedok nastúpil do klubu pred štyrmi alebo piatimi rokmi. Medzi rodičmi kolovali také reči, ako takýto človek môže pracovať s deťmi. Svedok v klube trénuje 11-ročné deti, navrhovateľ trénuje mladšie deti. Svedkovi bolo čudné že navrhovateľ je trestne stíhaný a nechápal, ako trestne stíhaný človek môže pracovať v cirkevnom spoločenstve, kde sú kladené vyššie nároky na morálku. Potom, keď svedok zistil, že pravda je niekde inde, žiadal rodičov, aby si tieto invetivy voči navrhovateľovi odpustili, pretože pravda vyjde najavo. Pravda je taká, že navrhovateľ vychováva svoje štyri deti, venuje sa svojej rodine a svoj spor s bývalou manželkou nemá doriešený. Bývalá manželka navrhovateľa prichádzala na futbalové zápasy za synom, snažila sa so synom komunikovať. Aj navrhovateľ s bývalou manželkou komunikovali na bežnej slušnej úrovni, zrejme len kvôli synovi. Potom, ako sa tréneri klubu dozvedeli o trestnom stíhaní navrhovateľa, určitým spôsobom o ňom pochybovali, navrhovateľ väčšinou na stretnutiach trénerov klubu poriadaných každú sobotu, na ktorých hrali futbal, nebol prítomný, pretože kolektív ho nejako nedobre prijímal v tomto období a bolo tam veľa vecí nevysvetlených. Navrhovateľ preto na tieto stretnutia nechodil, lebo ho nepozývali a keď tam prišiel, bolo vidno zo strany ostatných trénerov, že nie je všetko v poriadku.

Svedkyňa R. V. uviedla, že v súčasnej dobe nie je v žiadnom pomere k navrhovateľovi, v čase veci však pracovali v tlačovej agentúre SITA, svedkyňa pracovala ako zástupkyňa domáceho oddelenia, čiže navrhovateľ patril pod ňu, bol redaktor a ona zástupkyňa. O jeho rodine vedela len zbežne ako kolegyňa, nie detailne, v medziľudskej rovine. Poznala ho niekoľko rokov. Svedkyňa boli známe rodinné problémy navrhovateľa z predchádzajúceho vzťahu niekoľko rokov dozadu. O prebiehajúcom trestnom stíhaní nejaké detaily nevedeli do momentu, kým sa riešilo vycestovania do zahraničia Ministerstvom obrany SR a nechápali, prečo ministerstvo nechcelo, aby vycestovali. Jednalo sa o služobnú cestu do misií, asi do Afganistanu. Svedkyňa sa prvýkrát stalo počas práce, že nemôže niekto vycestovať. Bolo jej povedané, že sa jedná o trestné stíhanie. Telefonovala na úrad na ochranu verejných činiteľov a tam riešila, o čo ide. Povedali jej dve veci, svedkyňa si jednu vec nepamätá, ale obe boli zrušené, jedna na polícii, druhá bola postúpená na obvodný úrad, ale úrady sa zrušili a stále je vedené konanie. Obe veci sa týkali predchádzajúceho vzťahu, problémov s dieťaťom, navrhovateľ si nebol vedomý, že by malo byť ešte niečo aktuálne. Svedkyňa vedela o problémoch jeho prechádzajúceho vzťahu, ťažko posudzovať vzťah dvoch ľudí, navrhovateľovi ostal syn, o súčasnú rodinu sa vzorne stará, nemyslela si, že napadol bývalú manželku a prišlo jej nespravodlivé, že je vedené konanie a nakoniec je zastavené. Na otázku súdu, či malo podľa vnímania svedkyne trestné stíhanie navrhovateľa nejaké negatívne dôsledky pre navrhovateľa, svedkyňa uviedla, že ho to obmedzilo v práci, vrhlo to na neho negatívne svetlo a nevie, ako je to v súčasnosti, ale vtedy nemohol vycestovať. Negatívne to pôsobilo aj zo strany MO SR, ktorí to mohli vnímať ako negatívnu skutočnosť. Ľudia v jeho okolí vedeli o jeho minulosti ohľadom rozvodu, svedkyňa si však nepamätá detaily, bola to súčasť jeho minulosti. Manželka mu robila problémy ešte predtým, takže sa to nejako nerozoberalo. Na otázku súdu, či skutočnosť, že svedkyňa vedela o trestnom stíhaní navrhovateľa, ovplyvnila jej vnímanie a postoj k navrhovateľovi, svedkyňa uviedla, že si nemyslí, že sa zmenilo, poznala ho veľmi dobre, má na neho vlastný názor a vedela detaily, že bolo trestné stíhanie zastavené a čo sa týka druhého trestného stíhania, nevie sa, kde skončilo rozhodnutie. Svedkyňa uviedla, že celá záležitosť bola dávno, detaily si nepamätá.

Podľa ust. § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len cit. zák.) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 2 cit. zák. ustanovenia zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 5 ods. 1 cit. zák. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa ust. § 6 ods. 1 cit. zák. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa ods. 2 cit. zák. ustanovenia právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa ods. 3 cit. zák. ustanovenia ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

Podľa ust. § 8 ods. 6 písm. a) cit. zákona právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa ust. § 15 ods. 1 cit. zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa ods. 2 cit. zák. ustanovenia ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa ust. § 16 ods. 1 cit. zák. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa ust. § 16 ods. 4 cit. zák. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa ust. § 17 ods. 1 cit. zák. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ust. § 17 ods. 2 cit. zák. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo

nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ust. § 18 ods. 1 cit. zák. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa ust. § 18 ods. 2 cit. zák. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

Podľa ust. § 18 ods. 3 cit. zák. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa ust. § 251 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) účinného do 31.12.2002 ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

Podľa ust. § 272 ods. 2 O.s.p. pred nariadením výkonu rozhodnutia predseda senátu písomne vyzve toho, kto odmieta podrobiť sa súdnemu rozhodnutiu alebo neplní súdom schválenú dohodu o výchove maloletých detí a o úprave styku s nimi, aby sa súdnemu rozhodnutiu podrobil alebo aby súdom schválenú dohodu plnil. V tejto výzve upozorní tiež na následky neplnenia povinností ustanovených v rozhodnutí alebo v dohode.

Podľa ust. § 272 ods. 3 O.s.p. predseda senátu spravidla požiada tiež príslušný orgán obce a orgán starostlivosti o deti, aby viedli povinného k dobrovoľnému plneniu súdneho rozhodnutia alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí o úprave styku s nimi bez toho, aby bolo treba nariaďovať výkon rozhodnutia.

Podľa ust. § 273 ods. 1 O.s.p. ak výzva predsedu senátu podľa § 272 ods. 2 zostane bezvýsledná, ukladá predseda senátu tomu, kto neplní dobrovoľne súdne rozhodnutie alebo súdom schválenú dohodu o výchove maloletých detí, prípadne o úprave styku s nimi, postupne pokuty. Jednotlivé pokuty nesmú prevyšovať 2 000,- Sk a pripadajú štátu.

Podľa ust. § 273 ods. 2 O.s.p. predseda senátu môže v súčinnosti s príslušným orgánom obce, prípadne aj so štátnymi orgánmi zariadiť odňatie dieťaťa tomu, u koho podľa rozhodnutia alebo dohody nemá byť, a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia alebo dohody zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie alebo dohoda priznávajú právo na styk s dieťaťom po obmedzený čas.

Podľa ust. § 167 ods. 1 O.s.p. ak zákon neustanovuje inak, rozhoduje súd uznesením. Uznesením sa rozhoduje najmä o podmienkach konania, o zastavení alebo prerušení konania, o zmene návrhu, o späťvzatí návrhu, o zmieri, o trovách konania, ako aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania.

Podľa ust. § 171 ods. 1 O.s.p. lehota na plnenie začína plynúť od doručenia uznesenia; jej uplynutím je uznesenie vykonateľné.

Podľa ust. § 171 ods. 3 O.s.p. ak je uznesenie podľa zákona alebo podľa rozhodnutia súdu vykonateľné až po právoplatnosti, plynie lehota na plnenie až od právoplatnosti uznesenia.

Podľa ust. § 171 ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. kto po tom, čo sa proti nemu bezvýsledne použili opatrenia v občianskom súdnom konaní smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí, marí výkon takého rozhodnutia alebo dohody alebo kto marí výkon predbežného opatrenia uloženého v občianskom súdnom konaní na ochranu osôb ohrozených násilím, potresce sa odňatím slobody až na jeden rok alebo peňažným trestom.

Súd v konaní postupoval v zmysle § 132 O.s.p., podľa ktorého dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s ust. § 153 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich, alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd návrh v celom rozsahu zamietol. Mal preukázané, že navrhovateľ žiadosťou doručenou Ministerstvu spravodlivosti dňa 2.2.2009 žiadal o prerokovanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia. Súd mal zistené, že uznesením OR PZ Žilina ÚJKP PZ ČVS-ORP-3675/1-OSV-ZI-2004 zo dňa 27.4.2005 bolo voči navrhovateľovi začaté trestné stíhanie vo veci trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia a uznesením OR PZ ÚJKP PZ ČVS-ORP-3675/1-OSV-ZI-2004 zo dňa 10.11.2005 bolo rozhodnuté o stíhaní navrhovateľa ako obvineného z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Proti uzneseniu navrhovateľ podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 10.1.2006 č. 1 Pv 526/05 - 8 zamietnutá ako nedôvodná. Následne uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava II sp. zn. 2Pv 414/06-44 zo dňa 15.5.2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.10.2008, prokurátorka Okresnej prokuratúry pre Bratislavu II v trestnej veci proti obvinenému Y.. C. T. pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia rozhodla o zastavení trestného stíhania, pretože nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Podľa ust. § 3 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Právo na náhradu škody majú tí, ktorí boli účastníkmi tohto konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívna zodpovednosť, existuje teda bez ohľadu na zavinenie a nemožno sa jej zbaviť. Je založená na súčasnom splnení troch podmienok: 1. nezákonné rozhodnutie štátneho orgánu, 2. vznik škody a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Prvým z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu je teda existencia nezákonného rozhodnutia, pričom tento predpoklad je splnený s poukazom na ust. § 6 ods. 1 cit. zákona, ak bolo príslušné rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

Zastavenie trestného stíhania má z hľadiska ustanovenia § 6 zák. č. 514/2003 Z.z. rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (viď bližšie R 70/1994). Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo bol oslobodený spod obžaloby, má podľa ust. § 1-4 zák. č. 514/2003 Z.z. zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Podľa rozsudku NSSR sp.zn. 1Cdo 53/93 z 28.6.1993, „Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ust. § 1-4 zák. č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia“. Podľa právneho názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici vysloveného v rozsudku č.k. 10Co 436/92-22 z 27.1.1993 vydaním oslobodzujúceho rozsudku došlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia v zmysle ust. § 4 zák. č. 58/1969 Zb.

V zmysle ustálenej súdnej praxe mal tak súd preukázané, že uznesenie o vznesení obvinenia PZ ÚJKP PZ OSV Žilina, ČVS: ORP-3675/1-OSV-ZI-2005 z 10.11.2005 navrhovateľovi Y.. C. T. (predtým T.) pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Trestného zákona účinného v čase predpokladaného spáchania skutku je nezákonné vzhľadom na rozhodnutie Okresnej prokuratúry Bratislava II sp. zn. 2Pv 414/06-44 zo dňa 15.5.2008, ktorým bolo trestné stíhanie v trestnej veci proti obvinenému Y.. C. T. zastavené.

Súd v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu č.k. 7Co/71/2014-420 zo dňa 10.09.2014, ktorým krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vychádzal z právneho názoru krajského súdu o možnej aplikácii § 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z.

Súd dospel k záveru, že v danom prejednávacom prípade nesporne existujú preukázané dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 8 ods. 6 písm. cit. zákona, ktoré upravuje prípady, v ktorých právo na náhradu škody nevznikne a ktoré ustanovenie súd analogicky použil riadiac sa právnym názorom Krajského súdu Žilina vyslovenom v uznesení 6Co/59/2011 zo dňa 22.11.2011 (č.l. 161 spisu), ako i právnym názorom krajského súdu č.k. 7Co/71/2014-420 zo dňa 10.09.2014.

Podľa rozhodnutia R ČR č. 19/1998: „K výkladu znaku trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Trestného zákona záležiaceho v podmienke, aby boli pred posudzovaným jednaním použité proti páchatel'ovi bezvýsledne opatrenia v občianskom súdnom konaní smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí a k okolnostiam takého činu, ktoré majú vplyv na stupeň nebezpečnosti takého činu pre spoločnosť: Podľa ust. § 273 o.s.p. toho, kto sa odmieta podrobiť súdному rozhodnutiu alebo neplneniu súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí a o úprave styku s nimi pred nariadením výkonu rozhodnutia vyzve predseda senátu, aby sa rozhodnutiu podrobil, alebo dohodu plnil. Pokiaľ je výzva bezvýsledná, ukladá predseda senátu takej osobe postupne pokuty. Tieto opatrenia je možné považovať za použité bezvýsledne, ak aj potom, ako bola uložená pokuta, páchatel' marí výkon rozhodnutia alebo neplní dohodu. Z hľadiska trestnej zodpovednosti potom stačí uloženie jedinej pokuty. Skutočnosť, že obžalovaná podala nový návrh na úpravu styku maloletého s otcom, nemusí nutne znižovať stupeň nebezpečnosti jej konania pre spoločnosť spočívajúceho v bránení styku neplnoletého s otcom.“

Zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia naplní páchatel' vtedy, keď potom, čo sa proti nemu bezvýsledne použili opatrenia v občianskom súdnom konaní smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove mal. detí, marí výkon takéhoto rozhodnutia alebo dohody, alebo kto marí výkon predbežného opatrenia uloženého v občianskom súdnom konaní na ochranu osôb ohrozených násilím.

Predpoklady pre aplikáciu ust. § 8 ods. 6 písm. a) cit. zákona vyplývajú priamo z uznesenia Úradu justičnej a kriminálnej polície PZ, Oddelenie skráteného vyšetrovania Žilina ČVS-ORP-3675/1-OSV-ZI-2004 zo dňa 10.11.2005, titulom nezákonnosti ktorého si navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje nárok na náhradu škody.

V čase rozhodovania o vznesení obvinenia existovalo právoplatné a vykonateľné uznesenie o predbežnom opatrení č.k. 21 Nc 135/2000-167 zo dňa 10.9.2001, ktorým bol maloletý L. zverený do výchovy matky a ktoré uznesenie navrhovateľ nerešpektoval. Následne na podnet matky maloletého Okresný súd Žilina uznesením sp. zn. 2E 1026/2001-50 zo dňa 17.10.2002 vo veci starostlivosti o maloletého L. T., nar. 10.3.1998 rozhodol o nariadení výkonu uznesenia o predbežnom opatrení č. 21Nc 135/2000-167 zo dňa 10.9.2001. Obvinený C. T. mal. syna nevydal matke, a to na viaceré žiadosti, z ktorého dôvodu bolo na neho podané trestné oznámenie na OO-PZ Žilina - západ, obvinený Y.. C. T. nerešpektoval predbežné opatrenie, syna nevydal matke, preto bola nútená podať návrh na výkon rozhodnutia na OS v Žiline, kedy OS v Žiline uznesením zo dňa 17.10.2002 nariadil výkon uznesenia o predbežnom opatrení k č.p. 21Nc 135/2000, zároveň uložil obvinenému Y.. C. T. pokutu vo výške 2.000,- Sk, pričom opakovane obvinený Y.. C. T. nevydal maloletého syna matke. Z uvedeného je zrejmé, že voči navrhovateľovi boli bezvýsledne použité opatrenia smerujúce k výkonu rozhodnutia. Ani následne obvinený nerešpektoval uznesenie Okresného súdu v Žiline č.k. 2E 1026/2001 zo dňa 17.10.2002, ktorým súd nariadil výkon uznesenia o predbežnom opatrení č. 21Nc 135/2000 zo dňa 10.9.2001.

Zo spisu Okresného súdu Žilina sp.zn. 2E 1026/2001 mal súd zo zápisnice o výsluchu konanom dňa 18.4.2002 preukázané, že navrhovateľ sa ako povinný odmietol podrobiť rozhodnutiu súdu - predbežnému opatreniu, na základe ktorého bol podaný návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia, čo odôvodnil svojimi doterajšími skúsenosťami zo správania sa jeho manželky a reakcií dieťaťa na situácie, ktoré boli vyvolané v dôsledku jej správania. Výslovne uviedol, že nebude rešpektovať predbežné opatrenie vo veci vedenej na tun. súde pod sp. zn. 21Nc 135/2000 zo dňa 10.9.2001 a dieťa bude vychovávať naďalej sám.

Súd dospel k záveru, že navrhovateľ nerešpektoval predbežné opatrenie svojvoľne a bezdôvodne, a to vzhľadom na záver znaleckého posudku č. 6/2004.

Súd mal zo znaleckého posudku č. 6/2004 vyhotoveného znalkyňou PhDr. Danielou Šútorovou v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina č.k. 12C 139/01 vo veci rozvodu manželstva Y. C. T. a K.. Y. T. preukázané, že zo správania maloletého Samuela je zrejmé, že do svojho odlúčenia od matky mal vytvorený pozitívny citový vzťah k obidvom rodičom, teda aj k matke. Matku má stále rád a obaja rodičia dokážu rovnako plniť aktívnu rodičovskú úlohu na vysokej úrovni a majú intelektuálnu, emocionálnu a osobnostnú vybavenosť na jej plnenie, rovnako majú obaja zabezpečenú materiálnu stránku.

Na druhej strane zo znaleckého posudku vyplynulo, že vzťahy medzi rodičmi dieťaťa sú hostilné, averzívne, rodičia nedokážu spolu komunikovať a dohodnúť sa a nemajú k sebe žiadnu úctu, navzájom sa osočujú, nemajú rovnaký názor na výchovu maloletého dieťaťa a dokonca sú schopní podávať na seba trestné oznámenia, prípadne aj cez dieťa si vybavovať svoje účty.

Z uvedeného vyplýva, že maloletý Samuel by nebol správaním sa matky, ktorú má stále rád a ktorá dokáže rovnako na vysokej úrovni, ako aj otec, plniť aktívnu rodičovskú úlohu, v žiadnom ohľade poškodený. Teda navrhovateľ nerešpektoval predbežné opatrenie svojvoľne, bez dôležitého dôvodu, a to ani po uložení pokuty. Keby navrhovateľ konal v zmysle rozhodnutí okresného súdu, teda keby vydal dieťa matke tak, ako mu bolo nariadené predbežným opatrením, nebolo by voči nemu začaté trestné stíhanie.

Na základe vykonaného dokazovania súd návrh zamietol, nakoľko dospel k záveru, že právo na náhradu škody navrhovateľovi nevzniklo, keďže si navrhovateľ trestné stíhanie zaviniť sám svojvoľným nerešpektovaním hore uvedených súdnych rozhodnutí .

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 OSP. Účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva voči účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p., ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 151 ods. 8 O.s.p., vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadrí osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

Nakoľko súd návrh navrhovateľa zamietol, úspešným účastníkom v tomto konaní bol odporca, ktorému na základe uvedeného tak prináleží náhrada trov konania podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. voči navrhovateľovi. Súd nezistil žiadne dôvody osobitného zreteľa, pre ktoré by odporcovi ako úspešnému účastníkovi nepriznal náhradu trov konania voči navrhovateľovi ako neúspešnému účastníkovi v konaní.

Odporca si v podaní doručenom súdu dňa 23.09.2015 vyčísliť trovy konania v sume 129,242 eur, ktoré spočívajú v náhrade cestovného na pojednávaní zo dňa 18.09.2015.

počet najazdených km: 408 km

norma spotreby PHM v litroch na 100 km: 10,5 l

cena za liter PHM: 1,274 eur

výpočet: $(408 \times 10,5 \times 1,274) / 100 = 54,578$ eur

náhrada za použitie SCV: $408 \times 0,183$ (MPSVaR SR č. 632/2008 Z.z.) = 74,664 eur

spolu suma: 129,242 eur

V zmysle §1 opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 632/2008 Z.z.

Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky podľa § 7 ods. 2 zákona č. 283/2002 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2002/283/>> o cestovných náhradách ustanovuje:

Suma základnej náhrady za každý 1 km jazdy pre

- a) jednostopové vozidlá a trojkolky je 0,050 eura,
- b) osobné cestné motorové vozidlá je 0,183 eura.

Súd preskúmal uplatnené trovy odporcu a zistil, že tieto sú uplatnené v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a preto rozhodol, že navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 129,24 eur, tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline .

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).